Вставай, сідлай свого коня,
Подайся, джуро мій,
В Дунканів замок крізь ліси
І крізь поля мерщій!

На стайні жди, покіль тебе
Стайничий не спітка.
"Яка,— спитай,— заручена
Дунканова дочка?"

Коли чорнява, скаже він,-
Одразу знати дай.
Коли білява, скаже він,-
Не дуже поспішай.

Піди та майстрові скажи,
Щоб він мотузку сплів.
Повільно їдь, а привезеш —
Віддай мені без слів.